

Νίκος Καββαδίας

ΓΥΝΑΙΚΑ

Στον Αντώνη Μωραΐτη

Χόρεψε πάνω στο φτερό του καρχαρία.
Παίξε στον άνεμο τη γλώσσα σου και πέρνα.
Αλλού σε λέγανε Γιουδήθ, εδώ Μαρία.
Το φίδι σκίζεται στο βράχο με τη σμέρνα.

Από παιδί βιαζόμουνα, μα τώρα πάω καλιά μου.
Μια τσιμινιέρα με όρισε στον κόσμο και σφυρίζει.
Το χέρι σου, που χάιδεψε τα λιγοστά μαλλιά μου,
για μια στιγμή αν με λύγισε, σήμερα δε με ορίζει.

Το μετζαρόλι ράγισε και το τεσσαροχάλι.
Την τάβλα πάρε, τζόβενο, να ξαναπάμε αρόδο.
Ποιος σκύλας γιος μας μούντζωσε κι έχουμε τέτοιο χάλι,
που γέροι και μικρά παιδιά μας πήραν στο κορόιδο;

Βαμμένη. Να σε φέγγει κόκκινο φανάρι.
Γιομάτη φύκια και ροδάνθη, αμφίβια Μοίρα.
Καβάλαγες ασέλωτο με δίχως χαλινάρι,
πρώτη φορά, σε μια σπηλιά, στην Αλταμίρα.

Σαλτάρει ο γλάρος το δελφίни να στραβώσει.
Τι με κοιτάς; Θα σου θυμίσω εγώ που μ' είδες.
Στην άμμο πάνω σ' είχα ανάστροφα ζαβώσει
τη νύχτα που θεμέλιωναν τις Πυραμίδες.

Το τείχος περπατήσαμε μαζί το Σινικό.
Κοντά σου ναύτες απ' την Ουρ πρωτόσκαρο εβιδώναν.
Ανάμεσα σε ολόγυμνα σπαθιά στο Γρανικό
έχυνες λάδι στις βαθιές πληγές του Μακεδόνα.

Πράσινο. Αφρός, θαλασσινό βαθύ και βυσσινί.
Γυμνή. Μονάχα ένα χρυσό στη μέση σου ζωστήρι.
Τα μάτια σου τα χώριζαν εφτά Ισημερινοί
μες στον Giorgione το αργαστήρι.

Πέτρα θα του 'ριξα και δε με θέλει το ποτάμι.
Τι σου 'φταιξα και με ξυπνάς προτού να φέξει.
Στερνή νυχτιά του λιμανιού δεν πάει χαράμι.
Αμαρτωλός που δε χαρεί και που δε φταίξει.

Βαμμένη. Να σε φέγγει φως αρρωστημένο.
Διψάς χρυσάφι. Πάρε, ψάξε, μέτρα.
Εδώ κοντά σου, χρόνια ασάλευτος να μένω
ως να μου γίνεις Μοίρα, Θάνατος και Πέτρα.

Ινδικός Ωκεανός 1951